

pengene aktivt til at skabe rigtige job til overenskomstmæssig løn for folk, der i dag er holdt udenfor, fordi vi mener, at vores samfund har et meget, meget stort behov for den arbejdskraft, og at det derfor er helt tåbeligt at lade folk være presset ud.

Vi behøver bare at tænke på hjemmeplejen, som altid bliver diskuteret. Den er fortsat mangelfuld, og den er fortsat alt for forhastet. Vi behøver bare at tænke på de ansatte, der slides alt for hurtigt ned i den offentlige sektor og ender med at være en del af de 800.000. Det giver ikke nogen mening, og derfor skal vi have fordelt arbejdet.

Og det er jo ikke kun velfærdsjob, der er masser af. Jeg mener sådan set, at vi kan skabe tusindvis af nye arbejdspladser ved at satse intensivt på at udvikle den vedvarende energi, nu hvor alle jo kan se, at olien er i færd med at slippe op. Vi har gjort det før i Danmark og har derfor ganske gode forudsætninger for det, og vindmølleeventyret burde jo have understreget for alle og enhver, at det er vejen frem.

Det er denne finanslovedtspillende maskerade, der skaber rammerne for den politiske debat i dag, men spørgsmålet er faktisk fuldstændig som altid: Har vi den politiske vilje, har vi mod til at stå ved, at vedfærdsdebatten handler om værdier og ikke handler om nødvendighed? Den handler om, hvorvidt vi fortsat vil leve i et af de samfund i verden med størst lighed, et af de fællesskaber, som er kilden til rigdom og til rettigheder, eller om vi vil leve i et af de sejl din egen sø-samfund, hvor de rige bliver rigere, og de fattige bliver fattigere. Det er jo tendensen nu. Vi har en situation, hvor det er »three strikes and you are out«-mentaliteten, der har taget over, og det vil betyde krig, usikkerhed og utryghed i fremtidens samfund.

Vi kan se lige nu, at denne ideologiske linje fungerer andre steder i verden. Det er den ideologiske linje, man har fulgt i USA. Her har man jo valgt at lade alt være op til den enkelte, her har man valgt at lade alt være op til det private initiativ, og ser man på New Orleans lige nu, er det jo forfærdeligt at se, hvad et så egoistisk menneskesyn kan medføre.

Kl. 17.00

Det er selvfølgelig en tilspidset situation, men det er ofte her, man ser, hvordan tingene virkelig hænger sammen. Derovre betyder en evakueringsring ikke det, som den i hvert fald betyder i mit hoved, nemlig at man triller x antal busser ind og kører folk ud, og at det selvfølgelig er noget,

samfundet leverer i en katastrofesituation. Nej, derovre betyder det, at man over radioen henstiller, at alle folk selv flytter sig. Det er jo fint med private initiativer, men nu kan vi se konsekvenserne for de fattige i New Orleans, der ikke havde mulighed for at flytte sig.

Nødhjælp betyder ikke mad og vand – nej, det betyder, at man sætter militæret ind for at forsvare forretningerne. Men sjovt nok er de samme forretninger det eneste sted, hvor folk har mulighed for at få adgang til mad og vand i den nuværende situation. Og føler folk sig forpligtet til at sætte sig ind i deres bil, køre de 20 km ned ad kysten og redde familier ud? Nej, det gør de ikke. For det første er de bange for de fattige, fordi fattigdommen også her har skabt kriminalitet og marginalisering, og for det andet føler de sig ikke forpligtet til det, for hvad har de med de mennesker at gøre? De er jo ikke en del af deres hverdag.

Det er det, der sker, når sammenhængskraften ikke eksisterer i et samfund. Det er det, der sker, når alt er op til den enkelte til hverdag, og hvor man nærmest behandler egoisme og individualisme, som var det Gud selv, og jeg mener derfor, at vi skal tage ved lære af det, der foregår i USA lige nu, og blive enige med hinanden om, at vi skal væk fra det ideologiske vanvid, der danner grundlaget for, at tingene foregår, som de gør derovre. Vi skal gå den stik modsatte vej af alle de bittesmå skridt, regeringen tager lige nu i retning af et samfund med øget ulighed, hvor det er egoismen, der hersker frem for fællesskabet.

Vi bestemmer selv, om vi vil gå den ene vej, eller om vi vil gå den anden vej, og her mener jeg, vi skal prøve at huske, at nu har vi hørt i jeg ved ikke hvor mange år, at alt andet end det, som regnedrengene har fundet på, er urealistisk. Lad os lige minde os selv og hinanden om, at havde man for 30 år siden fortalt økonomerne i Finansministeriet, at der ville være en halv million flere arbejdsløse, at pensionsalderen ville være sat ned til 65 år, og at arbejdsugen ville være sat ned til 37 timer i år 2000, ville alle alarmklokker have ringet. De ville have anbefalet os at glemme alt om at indføre efterløn, glemme SU til alle og glemme folkepensionen, de ville have anbefalet os at sætte arbejdstiden i vejret, og de ville have sagt, at det var nødvendige velfærdsreformer.

Det er fuldstændig det samme, der sker i dag. De forenede partier siger, at der vil opstå en ældrebyrde, og at velfærden derfor kommer under